

REPUBLIKA HRVATSKA
UPRAVNI SUD U OSIJEKU
Trg Ante Starčevića 7/II

Poslovni broj: 2 UsI-939/17-7

REPUBLIKA HRVATSKA
HRVATSKA REGULATORNA AGENCIJA
ZA MREŽNE DJELATNOSTI

Primljeno:	4.1.2018. 8:30:46		
Klasifikacijska oznaka	Org. jed.		
034-07/17-01/83	-04		
Urudžbeni broj:	Pril.	Vrij.	
437-18-6		0	

d2015808

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Upravni sud u Osijeku, po sucu Berislavu Babiću, uz sudjelovanje zapisničarke
u upravnom sporu tužitelja protiv tuženika
Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Roberta Frangeša Mihanovića 9, Zagreb,
kojeg zastupaju i, službene osobe tuženika, uz sudjelovanje
zainteresirane osobe radi rješavanja
spora između korisnika i operatora javnih komunikacijskih usluga, 21. prosinca 2017.

presudio je

Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja kojim traži poništavanje rješenja Hrvatske
regulatorne agencija za mrežne djelatnosti KLASA: UP/I-344-08/16-01/1421, URBROJ: 376-
05-17-06 od 2. svibnja 2017.

Obrazloženje

Osporavanim rješenjem tuženika pod točkom I. odbačen je dio zahtjeva za rješavanje
spora tužitelja u dijelu koji se odnosi na prigovor u vezi mobilnih uređaja s operatorom javnih
komunikacijskih usluga, zbog nepostojanja zakonskih pretpostavki za pokretanje
postupka. Pod točkom II. u preostalom dijelu zahtjeva tužitelja odbija se kao neosnovan.

Tužitelj u tužbi navodi kako tuženik nije utvrdio sve činjenice i okolnosti koje su bitne
za zakonito i pravilno rješavanje zahtjeva odnosno nije pozvao tužitelja da dostavi dokaz o
podnošenju prigovora na račune za mjesec kolovoz, rujan, listopada, studeni i prosinac 2016.
Tuženik nije pozvao tužitelja niti da dostavi dokaz o tome da su nesporni iznosi računa za to
razdoblje i plaćeni, dok u cijelosti prihvaća neistinito očitovanje zainteresirane osobe
da prigovori nisu podneseni. Ističe da je putem elektronske pošte pravovremeno izjavio
prigovore protiv računa za kolovoz, rujan, listopad, studeni i prosinac 2016. te da je prije
dospijeca računa na naplatu platio nesporne iznose računa, a što tuženik nije utvrdio niti je
pozvao tužitelja razlozima navedenim u obrazloženju rješenja, jer tuženik djelomično
odbacuje zahtjev uslijed nedostataka zakonskih pretpostavki za pokretanje upravnog
postupka, dok u obrazloženju navodi kako rješava prigovore zbog povreda pretplatničkog
ugovora. Tvrdi kako se u ovom slučaju povreda pretplatničkog ugovora nalazi na strani

jer je tužitelj sklopio ugovor o produljenju pretplatničkog odnosa koji u sebi sadrži i
ugovor o kupoprodaji. Naime uz produljenje pretplatničkog ugovora kupljen je i mobilni
uređaj koji je u trenutku sklapanja kupoprodajnog ugovora bio neispravan, a navedena

kupoprodaja dio je ugovora o produljenju pretplatničkog odnosa. Ističe da su postojali materijalni nedostaci kupljenog uređaja, a za koje odgovara . Tu odgovornost

je odbio prihvatiti, iako je to bio dužan učiniti sukladno odredbi članka 400. i 401. Zakona o obveznim odnosima. Tužitelj je o svemu obavijestio te ostavio primjeni rok za ispunjenje obveze iz navedenog ugovora. Kako . nije ispunio obvezu iz ugovora, a obveza je predaja ispravnog mobilnog uređaja kao i preuzimanje odgovornosti za materijalne nedostatke, tužitelj je 1. rujna 2016. jednostranom izjavom raskinuo ugovor i vratio kupljeni uređaj preporučenom pošiljkom. O tim činjenicama rješenje tuženika ne sadrži niti jedan razlog. Smatra da su postojali zakonski razlozi za jednostrani raskid ugovora te da u tom smislu ne može potraživati naknadu za prijevremeni raskid, jer je ugovor jednostrano raskinut upravo krivnjom zainteresirane osobe. Isto tako tuženik u obrazloženju navodi kako je mobilni uređaj mehanički oštećen, dok ne utvrđuje kako je oštećenje nastalo, kada je nastalo te na koji način je utvrđeno postojanje mehaničkog oštećenja. Stoga proizlazi da tuženik prihvaća neistinite navode da je oštećenje nastalo prije negoli je uređaj vraćen, a da pritom ne navodi niti jednu činjenicu niti dokaz na kojemu je utemeljeno takvo utvrđenje. Predlaže da sud poništi osporavano rješenje tuženika.

U odgovoru na tužbu tuženik ističe da je osporavano rješenje doneseno u skladu sa činjeničnim stanjem utvrđenim u provedenom upravnom postupku i u skladu sa svim važećim zakonskim propisima. Dodaje kako je predmet postupka pred tuženikom bio raskid ugovora odnosno posljedice koje za tužitelja proizlaze prijevremenim raskidom ugovora. Tuženik protivno navodima tužitelja ističe i da se zahtjev za rješavanje spora odnosio na prijedlog da se utvrdi da je jednostrano raskinut ugovor zbog neispunjenja ugovorne obveze i izbjegava odgovornost za materijalne nedostatke kupljenog mobitela koji raskid ugovora zainteresirana osoba ne prihvaća i pozivajući istu da mu nastavi pružati uslugu jer je sve nesporne iznose računa podmirio. Navodi kako je razvidna netočnost navoda tužitelja o prigovorima protiv računa za rujnu, listopad, studeni i prosinac 2016. jer tužitelj iste nije zatražio zahtjevom i time je irelevantno utvrđivanje i dokazivanje podnošenja i pravovremenosti podnošenja navedenih prigovora u ovoj upravnoj stvari. Tim više, navodi tuženik, što navedeni prigovori nisu bili predmetom postupka koji je prethodio pred zainteresiranom osobom u skladu s odredbom članka 50. stavka 13. Zakona o elektroničkim komunikacijama (Narodne novine, broj: 73/08., 90/11., 133/12., 80/13. i 71/14.), jer se uvidom u presliku pisanog ugovora Povjerenstva za reklamacije potrošača koji djeluje pri operatoru javnih komunikacijskih usluga odlučivalo o računu za kolovoz 2016. Osim toga netočni su navodi tužitelja o proturječnosti navoda izreke i obrazloženja budući da iste tužitelj pogrešni interpretira. U izreci se navodi da se odbacuje dio zahtjeva koji se odnosi na prigovor u vezi s mobilnim uređajem, a što je u nadležnosti tržišne inspekcije Ministarstva gospodarstva radi provođenja inspekcijskog nadzora, kao što je navedeno u predmetnom rješenju i o čemu tuženik nije mogao odlučivati. Ističe da je zainteresirana osoba upućivala tužitelja ovlaštenom serviseru u skladu s jamstvenim listom, i da uređaj može proslijediti na servis putem bilo kojeg ovlaštenog prodajnog mjesta zainteresirane osobe. Ukazuje da su njegove ovlasti u domeni rješavanja sporova u vezi s iznosom komunikacijskih usluga odnosno pružene usluge i kakvoće pružene usluge. Stoga nije nadležan odlučivati o odgovornosti zainteresirane osobe prema Zakonu o obveznim odnosima koju tužitelj u ovom slučaju netočno navodi i zahtijeva. Nadalje navodi kako, budući da se radilo o prijevremenom raskidu pretplatničkog ugovora, za tužitelja proizlazi obveza plaćanja preostalih mjesečnih naknada do kraja ugovornog razdoblja ili naknade u visini popusta na koje je proizvode i usluge ostvario, a ako je plaćanje naknade povoljnije za tužitelja. Slijedom toga, ostaje pri navodima pobijanoga rješenja te predlaže sudu odbiti tužbeni zahtjev kao neosnovan.

Zainteresirana osoba u ovom upravnom sporu , iako uredno pozvana, nije dostavila sudu odgovor na tužbu.

Radi utvrđivanja relevantnih činjenica pred ovim sudom održana je rasprava 14. prosinca 2017. na koju nije pristupio uredno pozvani tužitelj, a rasprava je održana u skladu s odredbom članka 39. stavka 2. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj: 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.).

U upravnom sporu sud je izvršio uvid u spis, spis tuženika te sve isprave koje prileže u istome.

Na temelju razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja, a sukladno odredbi članka 55. stavak 3. Zakona o upravnim sporovima, sud je utvrdio da tužbeni zahtjev nije osnovan.

Odredbom članka 41. Zakona o elektroničkim komunikacijama (Narodne novine, broj: 73/08., 90/11., 133/12., 80/13. i 71/14., dalje ZEK), propisano je da se prava i obveze iz pretplatničkog odnosa između operatora javnih komunikacijskih usluga i pretplatnika tih usluga uređuju njihovim međusobnim ugovorom (u daljnjem tekstu: pretplatnički ugovor) (stavak 1.). Pretplatnički ugovor i opći uvjeti poslovanja iz članka 42. ovoga Zakona moraju biti pisani jednostavnim jezikom, razumljivim prosječnom korisniku usluga, za razumijevanje kojeg nije potrebno posebno obrazovanje (stavak 2.). Operatori javnih komunikacijskih usluga moraju temeljiti pretplatničke ugovore na općim uvjetima poslovanja i cjeniku usluga, u skladu s odredbama članka 42. i 42.a ovoga Zakona. Svaki krajnji korisnik usluga ima pravo sklopiti pretplatnički ugovor na temelju objavljenih općih uvjeta poslovanja iz članka 42. i cjenika usluga iz članka 42.a ovoga Zakona (stavak 3.). Sastavni dio pretplatničkog ugovora čine opći uvjeti poslovanja, uvjeti korištenja usluga i cjenik usluga za koje se taj ugovor sklapa. Pretplatnički ugovor mora sadržavati odredbe koje su utvrđene posebnim zakonom kojim je uređena zaštita potrošača, te drugim posebnim propisima. Obvezno trajanje pretplatničkog ugovora ne može biti dulje od dvije godine, pri čemu operatori javnih komunikacijskih usluga moraju nuditi i pretplatničke ugovore u trajanju od jedne godine. Ugovori sklopljeni putem sredstava daljinske komunikacije ili elektroničke trgovine, kao i ugovori sklopljeni izvan poslovnih prostora operatora, moraju sadržavati odredbe u skladu s posebnim propisima (stavak 4.). Stavkom 5. toga članka Zakona propisano je da pretplatnik ima pravo na raskid pretplatničkog ugovora u bilo kojem trenutku. Pretplatničkim ugovorom može se utvrditi da pretplatnik, koji raskine ugovor prije isteka razdoblja obveznog trajanja ugovora, mora platiti mjesečnu naknadu za ostatak razdoblja obveznog trajanja ugovora, ili naknadu u visini popusta na proizvode i usluge koje je ostvario ako je plaćanje te naknade povoljnije za pretplatnika, osim u slučaju iz članka 42. stavka 7. ovoga Zakona. Stavkom 6. toga članka Zakona propisano je da u slučaju kada operator javnih komunikacijskih usluga nije u mogućnosti ispuniti ugovornu obvezu u skladu s općim uvjetima poslovanja, pretplatnik ima pravo na raskid pretplatničkog ugovora bez podmirivanja ugovornih obveza iz stavka 5. ovoga članka, osim dospelog dugovanja za pružene usluge.

Iz podataka spisa predmeta, dostavljenog ovom sudu uz odgovor na tužbu, proizlazi da je tužitelj dana 2. lipnja 2016. potpisao zahtjev za produljenje pretplatničkog odnosa i tarifnim paketom sa zainteresiranom osobom u ovom upravnom sporu, na

razdoblje obveznog trajanja ugovora od 24 mjeseca uz kupnju mobilnog uređaja

te aktivaciju opcije

Potpisom zahtjeva za zasnivanje pretplatničkog odnosa tužitelj je potvrdio da su mu, između ostalih dokumenata, uručeni Opći uvjeti poslovanja i Uvjeti korištenja odabranog tarifnog modela, odnosno tužitelj se iste, za slučaj da ih nije preuzeo, obvezao pročitati na internetskim stranicama

Uvjeti korištenja Opcije uređaj pod točkom 1. propisuju da je opcija usluga u ponudi koja omogućava privatnim i poslovnim pretplatnicima (dalje: Pretplatnik odnosno Pretplatnici) kupnju mobilnog uređaja pod povoljnim uvjetima uz uvjet sklapanja novog pretplatničkog ugovora ili zasnivanja novog obveznog razdoblja trajanja postojećeg pretplatničkog ugovora.

Opći uvjeti poslovanja .., odredbom članka 7.3.3. propisuju da, ako ugovor tijekom obveznog trajanja pretplatničkog odnosa bude raskinut od strane krivnjom Pretplatnika, Pretplatnik je obavezan .. jednokratno isplatiti mjesečne naknade za ostatak razdoblja obveznog trajanja Pretplatničkog ugovora. U slučaju da Pretplatnik jednostrano raskine Pretplatnički ugovor prije isteka obveznog trajanja pretplatničkog odnosa Pretplatnik je obavezan .. jednokratno isplatiti mjesečne naknade za ostatak razdoblja obveznog trajanja Pretplatničkog ugovora ili naknadu u visini popusta na proizvode i usluge koje je ostvario ako je plaćanje te naknade povoljnije za pretplatnika.

Prema odredbi članka 12. točke 11. Općih uvjeta poslovanja .., ako nije u mogućnosti ispuniti ugovornu obvezu u skladu s Općim uvjetima, Pretplatnik ima pravo na raskid Pretplatničkog ugovora bez podmirivanja jednokratne mjesečne naknade za ostatak razdoblja obveznog trajanja Pretplatničkog ugovora odnosno naknade u visini popusta na proizvode i usluge iz članka 7.3.3. Općih uvjeta.

Tužitelj je, nakon što je uočio materijalne nedostatke na kupljenom mobilnom uređaju, zatražio od .. da mu se omogući zamjena za novi uređaj, a zatim je 2. rujna 2016. preporučenom pošiljkom vratio uređaj i tražio raskid ugovornog odnosa. Tužitelju je zatim ugovorena usluga isključena 22. studenog 2016., zbog nepodmirenja duga.

Nesporno je da tužitelj niti u jednom trenutku, do jednostranog raskida ugovora, nije prigovarao iznosima zaduženja za pružene komunikacijske usluge niti kakvoći komunikacijskih usluga. Odnosno, ukoliko je tužitelj takve prigovore izjavio, oni nisu bili predmetom postupka koji je prethodio pred zainteresiranom osobom. Prigovori tužitelja na ispostavljene račune, odnosili su se prvenstveno na plaćanje mobilnog uređaja.

Tužitelj je tako naveo u izjavi o jednostranom ugovoru koji je podnio zainteresiranu osobu 1. rujna 2016., a isto proizlazi i iz kasnijih izjava tužitelja, kako ugovor raskida jer je .. predao stvar koja je u trenutku sklapanja ugovora imala materijalne nedostatke, te da je .. kao uvoznik kupljene stvari odbio preuzeti odgovornost za te nedostatke i onemogućio mu pravo na predaju stvari bez nedostatka, pozivajući se pritom na odredbe Zakona o obveznim odnosima koje se odnose na odgovornost za materijalne nedostatke.

Međutim, predmet provedenog upravnog postupka, pa tako i ovog upravnog spora, nije odgovornost .. za materijalne nedostatke, već je to, kako to pravilno navodi tuženik, raskid ugovora, odnosno posljedice koje za tužitelja proizlaze prijevremenim raskidom ugovora.

Naime, odredba članka 51. stavka 1. Zakona o elektroničkim komunikacijama propisuje da u slučaju spora između krajnjeg korisnika usluga i operatora javnih komunikacijskih usluga u vezi s pružanjem usluga, iznosom kojim je zadužen za pruženu uslugu, kakvoćom pružene usluge ili prigovorom zbog povrede odredaba pretplatničkog ugovora krajnji korisnik usluga može podnijeti zahtjev za rješavanje spora Agenciji u roku od 30 dana od dana dostavljanja pisanog odgovora povjerenstva za pritužbe potrošača iz članka 50. stavka 13. ovoga Zakona. Zastara osporene tražbine ne teče za vrijeme rješavanja spora pred Agencijom.

Slijedom navedenog, tužitelj ima pravo na prijevremeni raskid pretplatničkog ugovora sukladno citiranoj odredbi članka 41. stavku 5. Zakona o elektroničkim komunikacijama, ali uz obvezu plaćanja naknade što je također predviđeno tom odredbom Zakona.

Kako tužitelj u tužbi ne ističe relevantne prigovore kojima bi doveo u pitanje pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja, kao i pravilnost primjene materijalnog prava, to sud nije našao osnove osporenu odluku, uz obrazloženje kakvo je njome dano, ocijeniti nezakonitom.

Valjalo je stoga, temeljem članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima presuditi kao u izreci.

Sud u smislu odredbe članka 79. Zakona o upravnim sporovima, nije donosio odluku o troškovima upravnog spora, budući stranke nisu postavile zahtjev za naknadu troškova.

U Osijeku 21. prosinca 2017.

Sudac
Berislav Babić v.r.

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dopuštena je žalba Visokom upravnom sudu Republike Hrvatske. Žalba se podnosi putem ovog suda, u dovoljnom broju primjeraka za sud i sve stranke u sporu, u roku od 15 dana od dana dostave presude. Žalba odgađa izvršenje pobijane presude (članak 66. stavak 5. ZUS).

Za točnost otpavka

Handwritten signature/initials

